

—Тате! първото ми художество е училището (школата), дѣто научихъ да прочитамъ и да писвамъ.

—Какво?! школа ли?... че ній отъ Левитски родъ ли сме да ставатъ отъ насъ попове?..... то нито е било, нито ще бжде.

—Тате! продължи момчето, азъ знаѣхъ, че всѣко художество на свѣта е отъ Бога нарѣдено; съ него чловѣкъ са храни и утѣшава, подобно и всичкитѣ честни и добри хора биватъ Божи свещенници, а не само Левитянитѣ: Фарисейтѣ, Анна и Каіафа, не бѣхъ ли отъ първія родъ на Левититѣ? защо распѣха нашій законодавецъ Христа спасителя? какво зло бѣше имъ сторилъ: не ли само отъ една злоба и зависть направихъ това? Моля ти са тате послушай ма іоще малко да ти кажъ: Попъ ражда гайдаръ, а гайдарьтѣ ражда Попа; маслина бива дива и питомна, около нея обаче трѣбува работа.

Слѣдъ това старецьтѣ, ядосанъ, и съ лоше сърдце, рече на сина си: кажи, кажи да видѣхъ и онія двѣтѣ художества, които казвашъ, че си научилъ, та тогава азъ знаѣхъ какво щѣ правѣхъ съ тебе—това говорѣше старецьтѣ съ голѣмъ крясъкъ.

—Научихъ най-благородното художество, т. е. да свирѣхъ музика, рече синъ му.

—Какво? музика ли?! видишь ли? азъ познахъ іоще отъ първо, какви діаволски игри си научилъ!....

—Що казвашъ тате? негли и діаволытѣ играятъ?—азъ сѣкамъ, че кога музика свири, тогава невиннитѣ сърдца са развеселяватъ, трептятъ отъ радость и всѣка лошашина отхвърлятъ.

—Доста си ми лаялъ куче! но казвай по-скоро и за третето художество, да видѣхъ да ли може поне то, да затули тѣгата ми за онези двѣтѣ, изрече старата злоба сърдито.

—Право да ти кажъ тате! мене ма свѣтѣва третій ми учитель: художеството на първія си учитель винаги съсъ все сърдце да пазѣхъ хубевѣ; на втория да дър-